

Capitolul unu

Când avea opt ani și învățase în sfârșit să citească, Saffron începu o vânătoare îndelungată prin grila de culori atârnată de peretele bucătăriei.

Era o grilă de culori pentru pictori, dintr-un magazin de materiale pentru artiști. Arăta toate culorile de care ar putea avea vreodată nevoie un pictor. Erau șiruri după șiruri de pătrățele, fiecare într-o altă nuanță de roșu sau albastru, sau verde, sau galben-auriu. Sub fiecare pătrățel se găsea numele culorii respective. Copiilor familiei Casson acele nume le erau la fel de cunoscute ca poeziile pentru copii. Alte familii aveau cântece de leagăn, dar copiii Casson adormeau cu liste de culori.

Saffron l-a găsit pe Indigo aproape imediat, un albastru-închis, fumuriu, pe ultimul rând al tabelului. Indigo era cu doi ani mai mic decât Saffron. Numele i se potrivea de minune.

– Dacă mama voastră se pricepe într-adevăr la ceva, obișnuia să spună Bill Casson, tatăl copiilor, atunci acest lucru este alegerea numelor pentru voi!

Eve, mama copiilor, arăta pe-atunci mereu extrem de mulțumită. Niciodată nu protesta că poate mai existau și alte lucruri la care se pricepea, pentru că niciodată nu crezuse că așa ar fi.

Indigo era un băiat slăbuț, brunet și cu ochi speriați, de culoarea indigoului. A avea în cap o listă cu lucruri care nu contau (precum școala) și lucruri care contau. În capul listei cu lucruri care contau era haita lui. Așa se gândea el la surorile sale, ca la haita lui.

Saffron era cea mijlocie din haită.

Saffron trebui să se urce pe un taburet pentru a putea vedea mai bine grila de culori. Taburetul era îmbrăcat într-o țesătură care începea să se destrame, iar picioarele sale se legănau pe plăcile de gresie neregulate din bucătărie.

– Nu mă gălesc, bombăni ea către Indigo, balansându-se pe taburet. Nu gălesc nicăieri scris „șofran“¹.

– Dar pe noi? Întrebă Indigo fără să ridice privirea. Dar bebelușul?

Indigo ședea ghemuit pe carpeta din fața căminului, cotrobăind prin găleata cu cărbuni. Peste tot în jur zăceau bucăți de cărbune. Câteodată găsea bucăți pătate cu ceea ce el credea că este aur. Arăta ca un drac mic și negru în încăperea întunecoasă, luminat de focul din spatele său.

– Hai și ajută-mă să caut șofranul! se rugă Saffron.

– Găsește întâi bebelușul, răspunse Indigo.

Lui Indigo nu îi plăcea ca bebelușul să fie exclus din ceva. Asta pentru că, multă vreme după naștere, se părea ca va fi exclus din toate cele și pentru totdeauna. Fusese foarte aproape să nu facă parte din haita lui. Fusese cât pe-acți să moară. Acum era în siguranță și ușor de găsit, în al treilea rând de sus, la capătul rozurilor. Rose. Rose Permanent.

¹ Saffron în limba engleză înseamnă „șofran“, un condiment care a dat numele culorii galben șofran. (n.tr.)

Rose zbiera pentru că venise asistenta medicală pentru a o consulta. Se ivise pe neașteptate, din spatele ferestrelor negre și plouate și o ridicase pe Rose cu mâinile ei puternice și reci, așa că fetița zbiera.

– Faceți-o pe Rose să tacă! strigă Saffron de pe taburetul ei. Încerc să citesc!

– Saffron citește orice acum, îi spuse mama cu mândrie asistentei.

– Foarte frumos! răspuse asistenta, iar Saffron păru mulțumită o clipă, dar se bo-sumflă când asistenta spuse că gemenii ei citeau amândoi fluent de la vârsta de patru ani, iar pe la șase citiseră deja toată bibliografia pentru clasele primare.

Saffron se uită spre Caddy, cea mai în vârstă dintre copiii Casson, pentru a vedea dacă așa ceva era cu putință.

Caddy avea treisprezece ani și era ocupată să picteze lăbuțele hamsterului ei, dar, simțind nefericirea lui Saffron, îi schiță un zâmbet liniștitor. De la sosirea lui Rose, familia Casson aflase îngrozitor de multe despre gemenii multitalențați ai asistentei. Erau în aceeași clasă cu Caddy la școală. Caddy ar fi putut zice o serie de lucruri nepoliticoase și adevărate despre ei, dar,

fiind Caddy, le păstra pentru sine. Zâmbetul ei spunea destule.

Caddy apărea peste tot în grila de culori de-a lungul întregului rând de sus. Citron cadmiu, galben-închis cadmiu, stacojiu cadmiu și auriu cadmiu. Însă nici urmă de șofran.

– *Nu este șofran*, spuse Saffron după o nouă căutare îndelungată. M-am uitat și nu este! Am citit tot și *nu este!*

La început, nimeni nu păru să o audă. Caddy continua să picteze lăbuțele hamsterului. Bebelușul continua să țipe. Eve continua să îi explice asistentei (care o înspăimânta foarte tare) că nu observase nimic în neregulă cu Rose înainte ca asistenta să îi atragă atenția, iar aceasta continua să își țuguie buzele a dezapobare.

– *Nu găsesc șofran!* se plânse Saffron îmbufnată.

– Șofranul e galben, spuse Indigo.

– Știu că e galben!

– Păi, atunci, caută la galben, zise Indigo și răsturnă toată găleata de cărbuni cu susul în jos, învăluind colțul său de cameră într-un nor de praf de cărbune.

Asta o făcu pe asistentă să tușească și să își țuguie iar buzele.

– Nu știu cum de nu îți pierzi răbdarea! îi spuse lui Eve.

Tonul ei arăta că ar fi preferat ca Eve să și-o piardă. Venise să o cântărească pe Rose, așa cum făcea adesea, și observase imediat că fetița avea o culoare foarte ciudată. Un soi de maroniu ca muștarul. Părea să considere foarte grav faptul că Rose se făcuse de culoarea muștarului și nimeni nu observase. Începu să o dezbrace.

– M-am uitat la *toate* nuanțele de galben, spuse Saffron tare, pe un ton bătaios, și m-am uitat și la *toate* nuanțele de portocaliu, și *nu există* șofran!

Rose începu să plângă și mai tare pentru că nu voia să fie dezbrăcată. Mama ei spunea: „Oh, scumpo! Scumpo!“ Indigo începu să ciocănească niște bucăți de cărbune suspecte cu coada vătraiului. Caddy dăduse drumul hamsterului să se plimbe pe masă, iar acesta lăsa peste foile cu notițele asistentei un model delicat de urme de piciorușe colorate în culorile curcubeului.

– *De ce* nu găesc șofranul? vru să știe Saffron. Toți ceilalți sunt. Eu de ce nu sunt?

Atunci asistenta rosti lucrul care avea să-i schimbe viața lui Saffron. Ridică privirea ațintită până atunci asupra pumnului lui Rose, din care încerca să descleșteze ceva, și o întrebă pe mama copiilor:

– Saffron nu știe?

Cuvintele căzură într-o clipă de liniște. Rose își ținu respirația între două țipete. Caddy își întoarse capul cu ochii mirați. Indigo se opri din ciocănit. Eve se făcu roșie toată și deveni dintr-odată confuză, apoi începu să mormăie nefericită. Un mormăit din acela care voia să însemne „nu încă, nu acum“.

– Ce să știu? întrebă Saffron, uitându-se de la asistentă la mama ei.

– Nimic, dragă, răspunse asistenta cu o voce veselă și lipsită de griji, iar Saffron, care se speriasse fără să știe de ce, își permise să creadă că într-adevăr nu era nimic. Nimic, nimic, repetă asistenta, pe jumătate cântând cuvintele. Iar apoi, pe un ton complet diferit, continuă: Cerule! Ce este asta?

Pumnul lui Rose se desfăcuse, dând la iveală un tub de tempera (galben ocru), în mod evident foarte supt.

– Tempera! spuse asistenta, complet îngrozită. *Tempera!* TEMPERA! A avut un tub de tempera! Casa asta... nu știu! *A supt dintr-un tub de tempera!*

– Ce culoare? întrebă Indigo imediat.

– Galben ocru, îi spuse Caddy. Eu i l-am dat. Nu credeam ca îl va suga. Oricum, folosesc doar culori netoxice.

– Caddy! spuse mama ei râzând. Nici nu e de mirare că a căpătat așa o culoare ciudată.

– Eu sun la spital, spuse asistenta cu o voce de un calm controlat. Înfașurați-o în ceva cald. Nu îi dați nimic să bea! Mergem direct la Urgență...

Atunci, pentru o vreme, Saffron uită de grijile ei în timp ce toți încercau să o convingă pe asistentă că nici una dintre culorile folosite de Caddy nu era cătuși de puțin toxică și că Rose nu avea nevoie decât de o baie.

– Dar *de ce* i-ai dat tubul? o întrebă asistenta pe Caddy.

– Ca să dea drumul la albul de China, răspunse Caddy.

– Albul de China e dulce, explică Saffron, și atunci se iscă din nou agitație. Între timp, Indigo se plictisi și se întoarse la vânatoarea lui de aur, lovind o bucată de cărbune așa de

tare, încât fragmente din ea zburară în toate direcțiile – bebelușul prinse una la care să sugă, hamsterul sări de frică în geanta asistentei, iar asistenta spuse:

– Slavă Cerului că gemenii mei... Dacă hamsterul a făcut mizerie... Presupun că asta este ceea ce se cheamă „fire de artist“...

– Da, interveni Eve imediat. Toți sunt foarte...

– E nevoie de o răbdare de înger în meseria mea! spuse asistenta ieșind pe ușă.

După plecarea asistentei, mama copiilor căută prin dulapurile din bucătărie după ceva pentru cină. În timpul acesta, plânse un pic, pentru că era așa de greu să fii un artist cu patru copii de care să ai grijă, mai ales pe vreme ploioasă, când apa intra pe sub ușa de la bucătărie și pe hornuri, și sub capota mașinii, așa că ea nu o putea porni și nu putea merge la supermarket. Se gândi cu regret la șopronul din capătul grădinii, locul cel mai drag ei din întreaga lume.

Doar Rose observă că plângea. O privea cu ochii ei albaștri fără pic de mirare, bucurându-se când Eve își trăgea nasul.